

kétséges egy percig sem, hogy nekünk a lélek magvait, az evangéliumot kell vetnünk, hogy részesei lehessünk az örök üdvösségnek. Ezért mondja Máté evangélista: „jobb néked fél szemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tűzére,” és ezért olvassuk János evangéliumában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent.”

Bár az evangéliumok s Jézus egész élete naponként erősítik bennünk az örök életben való bizonyosságot, mégis sokszor lázadunk a halál ellen. Jönnie kell húsvétnek minden esztendőben, hogy megerősítse bennünk a halhatatlanság, az üdvösség, az élet koronájának Istentől nekünk adott legnagyobb áldását!

Az örök élet bizonyosága a ma ránk virradt húsvét ünnepe, hogy mint örök magvetők ne tévelyegjünk, ne kételkedjünk hitünk igazságában, hanem teremjünk méltó gyümölcsöt az örök élet számára. Ezért tartja az unitárius ember a legnagyobb értéknek az életet, hogy abban hivatását megélve, Isten országát munkálva, a jézusi szeretet magvait hintve, méltó legyen Isten bennünket magához ölelő örök szeretetére.

Adja Isten, hogy ennek a húsvétnek tanítása és bizonyosága kísérjen el bennünket életünk alkonyáig, a temetőkertig, hogy majd kilépve az örök életbe, vegyük az élet koronáját, melyet Isten ad az ő hazatérő gyermekeinek! Ámen.

DR. IZSÁK VILMOS

KIEMELTED ÉLETEMET A MŰLÁSBÓL

Jón 1,1—2

Jónás küldetést kap az Úrtól. „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatott elémbel!” A küldetés helye Ninivé, az ókor akkori nagyhatalmának, Asszíriának fővárosa. Híres volt gazdagságáról, mivel a leigázott népek kincseit itt halmozták fel, s ennek következménye lett a lakosság fényűző, erkölcsstelen élete. Híres volt kegyetlenségéről is, gyakran megtörtént, hogy a legyőzötteknek levágták a kezét, fülét, orrát, lábát, a foglyoknak kiszúrták a szemét s halmokat raktak emberfejekből. Náhum próféta így ír róla: „Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni.”

Jónás küldetésének célja ezt a nagy várost, melynek lakosságát százhuszezerre becsülték, megfeddni, isteni ítéletet hirdetni ellene és romlottságából megtéríteni.

Nagy a feladat. Mi várhat Ninivében a prófétára? Kigúnyolás, megcsonkítás és halál. Nem akar meghalni Ninivében. Inkább menekül ellenkező irányba. Jegyet vált Tarsisba. A tengeren viharba kerül a hajó, már-már töredezik. Kidobják a hajóban lévő holmit, hogy könnyítsenek terhén, de mindhiába, már a pusztulás fenyegeti, amikor a hajósok Jónás elbeszéléséből megtudják, hogy ki miatt vannak élet-

veszélyben. Hogy megmentsék életüket, felragadják Jónást, és a tengerbe dobják, ahol egy nagy hal lenyeli.

A küldetés megtagadása, menekülés Isten parancsa elől kudarcot vallott. A tenger mélységébe süllyedt. Seol kínjait élte át három nap és három éjjel a hal gyomrában. Vágyakozott Isten házába: „Vajha láthatnám még szentséged templomát!” Nagy nyomorúságában imádság fakadt fel lelkéből. Panaszos, fájdalmas tónusú megemlékezés az Úrról. Az imádság végén rádöbben: egyedül az Úrtól jöhet a szabadítás. Megvilágosodik értelme: nem meghalni küldi Isten a bűnös városba, hanem egy magasabb, általa csak most érthetővé váló cél, nagyszerű megbízatás teljesítésére. Többé nem menekül, hanem boldogan engedelmeskedik.

Isten prófétája szenvedésben és imádságban, a megpróbáltatások mélységéből való felemelkedésben meggyőződött: Isten küldetése elől hiábavaló minden menekülés. Miután megszabadult a veszedelemből, siet a próféta Ninivébe. Küldetését teljesíti. Teszi, amit tennie kell, és Ninive népe hallgat beszédére. Böjtöl és vezekel, ki-ki megtér gonosz útjáról és az erőszakosságot elhagyja. „És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról... és nem hajtá végre“ rajtuk az ítéletet.

A Jónás történetét hallgató, felette elgondolkodó elme az élet lényegét kutatja. Kérdéseket vet fel a mélyből. Ezek felénk fordulnak, minket faggatnak önmagunkról, a világról, a felebarátról, s addig nem hagynak nyugodni, amíg megoldást, feleletet nem adunk.

Van-e jogunk elmenekülni a magasabb elhivatottság elől, ha a cél, az ügy sokszorosan meghaladja emberi erőnket? Vagy kötelességünk szolgálni a célt, éppen mert olyan nagy, hogy képes megsokszorozni csekély erőnket, felmagasztosítani parányi életünket? Kötelességünk-e az általunk megismert igazságot, magasrendű életeseményt megosztani másokkal, a többiekkel?

Rábeszélhetem-e nagybeteg embertársamat, aki fájdalmában, napenkénti gyengülésében, fogyó életlángjának tudatában feleslegesnek tart minden emberi beavatkozást, rábeszélhetem-e, hogy gyógykezeltesse magát, a reményt ne adja fel, mindent meg kell próbálnia gyógyulása érdekében és hogy akarja az életet?

Jogos-e, hogy időnként Isten iránti kötelességedre figyelmezteljek a szószékről; hogy együtt énekelve, imádkozva és egymást tanítva tiszteljük Istent és megadjuk neki azt, ami az Istené?

Jónás történetével kapcsolatban ezek és ezekhez hasonló kérdések merültek fel bennem. Megválaszolásukra egy halk felelet szolgál. Azért halk, mert Isten szava is halk, csak azok értik, akik jól odafigyelnek, s szívükkel is közel hajolnak Hozzá. Azért halk, mert a kérdező, állandó lelki harcban álló hívő ember mindig kész a maga igazságánál igazabb igazság elfogadására, ha erről meggyőződött. Azért halk, mert az Istennel beszélgető hívő hozzászólt és hozzáigazodott ehhez a halk isteni beszédhez. A felelet pedig így hangzik: A hivatás, a küldetés elől nem lehet elmenekülni, elbújni. A jót, az igazat, a küldetést, melyet felismertél, vállalni és munkálni kell.

Nem a küldetés elől, a megértett magasrendű hivatottság elől kell elmenekülni, elbújni, lesüllyedni a sötét mélységbe, eltemetkezni a rossz tengerének elborító hullámaiba, a teljes pusztulásba. Hanem ab-

ból a mélységből, ahová saját gyengeségeink juttattak, gyengeségeink hínárjából épp a küldetés isteni segítségével kell kijutnunk. A hívó ember felismeri, hogy ebben a nagy erőpróbában nincs egyedül. Az Úr vele van, övé a szabadtás. Ebben a tudatban „mindig a jót akarja, a lehető legjobbat, s kész érte mindent eltérni. Szóval, tettel, áldozattal segíti embertársait. Mindenkihez nyájas. Okos és előrelátó. Hűséges és szilárd, mint aki nem embereknek kíván tetszeni, hanem egyedül az Istennek” (Zwingli). És a prófétával vallja: „kiemelted életemet a múltból, ó, Uram Istenem”. Ámen.

CSONGVAY ATTILA

FORRÁS SORSA — LELKÉSZ SORSA

4Móz 20,11

Felbomlott sorokkal bandukol Izrael népe vezére után, forróságot áraszt a nap, a férfiak szakállában, asszonyok állkendőjében, gyermekarcok gödröcskéiben gyűl a verejték.

Csenevész fűszálak ájuldoznak a megrepedt földben; sehol egy árnyékos liget, dús lombú fa, csak szétszórt kövek vannak és por a lépések után. A lélekben bátrak biztatják a lemaradókat, az Úr nevében bizók kárpótlás harmatát szórják a szomjazó népre. Mert víz után sóvárog a nép, vizet kérnek lázba borult szemek, szakadt ajkak, lehajtott fejjel vízért óbégatnak horpasz állatok, de víz nincs sehol a közelben.

— Istenem, mi lesz velünk? — tördelik kezüket az asszonyok. — Merre menjünk, kihez forduljunk egy korty italért?

A férfiak keményre húzott arcizmokkal, hangtalanul lépkednek, de egyszer csak száraz viharként felkavarodnak fojtott indulatok, s letáborozáskor bűnöst keresnek.

— Te vagy az oka — mutatnak Mózesre fenyegető kezek —, te vagy a hibás szomjhalálunkért! Miért hoztál ki Egyiptomból, ahol, ha szolgaságban is, de éltünk s remélhattük a holnapot. Mit akarsz velünk? Hogy elpusztuljunk menthetetlenül? Adj hát vizet, hogy megmaradhassunk!

Mózes hallgatva áll. Gondokba vont tekintetével végigpásztáz a szomjúságtól szétbomlasztott táboron, aztán megfordul, és leborul a szent sátor előtt. Egy perccig emlékezik, átvillannak lelkében a fontos állomások.

— Öklében gyürkölözik az erő, amellyel leütötte népe hajcsarát, lábában remeg az út, amely megmentette életét.

— Fellángol előtte a Hóreb-hegyi csipkebokor, ahol fontos feladattal bízta meg az Úr, legyen népének szabadítója.

— Látja a földet, ahol népe szenvedéséért sokszor könnyezett, de ahonnan az Úr segítségével kivezetett az út.

— Látja a vándorlásban megtett járőföldeket, a korlátoltsággal vívott harcait; látja a széthúzás bomlasztó erejét, s bár népe jövőjéért mindent elviselt, most úgy érzi: nincs tovább.